

»Oho!« zasmije se Goran, »dejmo, da bi književnik, ki si je po krivici prisvojil dramatsko delo mladega neznanega pisatelja — to je le takó primer, gospod Bron, in vse bi moralo biti spisano v drugačnem, večjem razmerji — recimo torej, da bi tisti književnik dal uprizoriti — svoje delo in da bi užaljeni mladi pisatelj v prvi jezi pehnil v pogubo njega in miljeno deklico, katero je obdolžil sokrivice, in dejmo, da bi ga pozneje obšlo ljuto kesanje — no, ali bi ne bilo to dramatskega življenja dovolj? Seveda,« pristavi z vedrim nasmehom, »vprašanje je pač, ali bi človek, ki je takó srečen, kakor sem jaz, sploh pogodil značaj tistega neznanega pisatelja. In dà, še drugo vprašanje je: Ali je moči pogubiti takšno solčno bitje, kakeršno je to le dekletce!«

In pritisnil jo je nase in svoj pogled je zatopil v njene modre oči, dočim je Bron gledal nanja in zajedno resno premišljal o novi ideji svojega bodočega zeta . . .

Pred gostilno.

Po prašni sem stopal cesti,
K gostilni napósled prišel,
Ustavil korake svoje,
Pred hišo potem obsedél.
Pritekla je hčer domačinka
Na klic moj k meni smejé
In mero kipečega vina
Na mizo je dela pred mé.
Zbežala je v vežo zopet
Ostal sem pred hišo jaz —
Seveda, kaj hoče dekletu
Neznanega pivca obraz!

Utešil sem žejo svojo,
Odštel za vino denar,
Odneseš sem sliko nje v srci
Pogleda nje bistrega čar.
A kaj si storila, mladenka!
Začarala vino si ti,
Da vedno h gostilni in k tebi
Srcé si moje želi.
Da nisi predaleč, gotovo
Poslušen bi srcu bil:
H gostilni bi hodil, da tvojo
Lepoto in vino bi pil!

Rástislav.

